

Redactare: Mihaela Pogonici
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Illustrația copertei: Anca Tach

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PENNAC, DANIEL

Ochi de lup / Daniel Pennac ; trad. din lb. franceză: Simona Negrea ;
il. de Silvia Mitrea. - Ed. a 2-a. - Pitești : Paralela 45, 2020
ISBN 978-973-47-3227-2
I. Negrea, Simona (trad.)
II. Mitrea, Silvia
821.133.1

DANIEL PENNAC

Ochi de lup

Ediția a II-a

Traducere din limba franceză de
Simona Negrea

Ilustrații de Silvia Mitrea

L'œil du loup
Daniel Pennac

Copyright 1984, 1992 by Editions Nathan, Paris – France,
pour la première édition.

Copyright 2002 by Éditions Nathan / VUEF, Paris – France,
pour la présente édition.

Copyright © Editura Paralela 45, 2020
Prezența lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,
iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate
intelectuală.
www.edituraparalela45.ro

Editura Paralela 45

Cuprins

1. Întâlnirea / 9
2. Ochiul lupului / 21
3. Ochiul omului / 59
4. Cealaltă Lume / 103

1.

ÎNTÂLNIREA

I

Băiatul stă în picioare în fața cuștii lupului, nemîșcat. Lupul umblă încoace și-ncolo. Se plimbă în lung și-n lat, nu stă locului o clipă.

„Ce mă enervează...“

Așa își spune lupul în sinea lui. De două ore băiatul stă în picioare în fața grilajului, neclintit ca un copac înghețat, și se uită la lup cum merge.

„Ce-o fi vrând de la mine?“

Așa se întreabă lupul. Băiatul ăsta îi stârnește curiozitatea. Nu îl neliniștește (lupului nu-i e frică de nimic), îl face curios.

„Ce-o fi vrând de la mine?“

Ceilalți copii aleargă, sar, strigă, plâng, scot limba la lup și se ascund după fusta mamei. Apoi se maimuțăresc în fața cuștii gorilei și rag în nasul leului, care biciuiește aerul cu coada. Băiatul ăsta nu. El stă în picioare, neclintit, tacut. Doar ochii i se mișcă. Urmăresc plimbarea lupului de-a lungul grilajului, du-te-vino.

„N-a văzut în viața lui un lup, sau ce?“

Lupul nu-l vede pe băiat decât la dus.

Are un singur ochi. Pe celălalt l-a pierdut în bătălia cu oamenii, acum zece ani, în ziua când a fost prins. La dus (dacă-l putem numi dus), lupul vede toată grădina zoologică, cuștile, copiii care se scălămbăie, iar în mijlocul lor, băiatul ăsta, cât se poate de nemîșcat. La întors (dacă-l putem numi întors), lupul vede înăuntrul cuștii. Cușca lui goală, căci lupoaică a murit săptămâna trecută. Cușca lui tristă, cu bolovanul cenușiu și cu copacul mort. Apoi lupul se întoarce și iată-l din nou pe

băiatul ăsta, cu respirația lui regulată, care face aburi albi în aerul rece.

„O să se plătisească înaintea mea“, își spune lupul continuându-și mersul.

„Eu am mai multă răbdare decât el.“

Și mai adaugă:

„Eu sunt lupul.“

II

Dar a doua zi de dimineață, când se trezește, primul lucru pe care-l vede lupul e copilul, în picioare în fața cuștii, acolo, fix în același loc. Lupului i-a sărit inima din loc.

„Că doar n-o fi stat toată noaptea aici!“

S-a controlat și și-a reluat plimbarea ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Lupul merge de o oră deja. O oră de când ochii băiatului îl urmăresc. Blana lui albastră se freacă de grilaj. Mușchii i se rostogolesc sub blana de iarnă. Lupul albastru merge ca și cum n-ar avea de gând să se mai opreasă vreodată. Ca și cum s-ar întoarce acasă la el, în Alaska. „Lup

de Alaska“, aşa spune plăcuța de fier de pe grilaj. Și mai e și o hartă a Marelui Nord, cu o zonă vopsită în roșu, ca să fie mai clar. „Lup de Alaska, Barren Lands¹“...

Labele lui nu fac niciun zgomot când se aşază pe pământ. Merge de la un capăt la celălalt al cuștii, ca limba tăcută a unei pendule. Iar ochii băiatului se mișcă foarte încet, parcă ar urmări un meci de tenis cu încetinitorul.

„Chiar aşa de *tare* îl interesez, careva-săzică?“

Lupul se încruntă. Vălurele de păr se ridică și pier spre bot. Se supără că-și pune atâtea întrebări. Jurase să nu-l mai intereseze oamenii niciodată.

Și de doi ani încoace se ține de promisiune: nici măcar un singur gând pentru oameni, nicio privire, nimic. Nici pentru copiii care se maimuțăresc în fața cuștii lui, nici pentru angajatul care-i aruncă de

¹ Barren Lands sau Barren Grounds – regiune vastă de tundră din nordul Canadei.

departe carneă, nici pentru artiștii de dumincă care vin să-l deseneze, nici pentru mămicile neghioabe care-l arată chirăind celor mici: „Uite, ăsta-i lupul. Dacă nu ești cuminte, te dau la lup să te pape!“ Nimica, nimicuța.

„Cel mai bun dintre oameni nu face nici cât o ceapă degerată!“

Așa zicea întotdeauna Flacără Neagră, mama lupului.

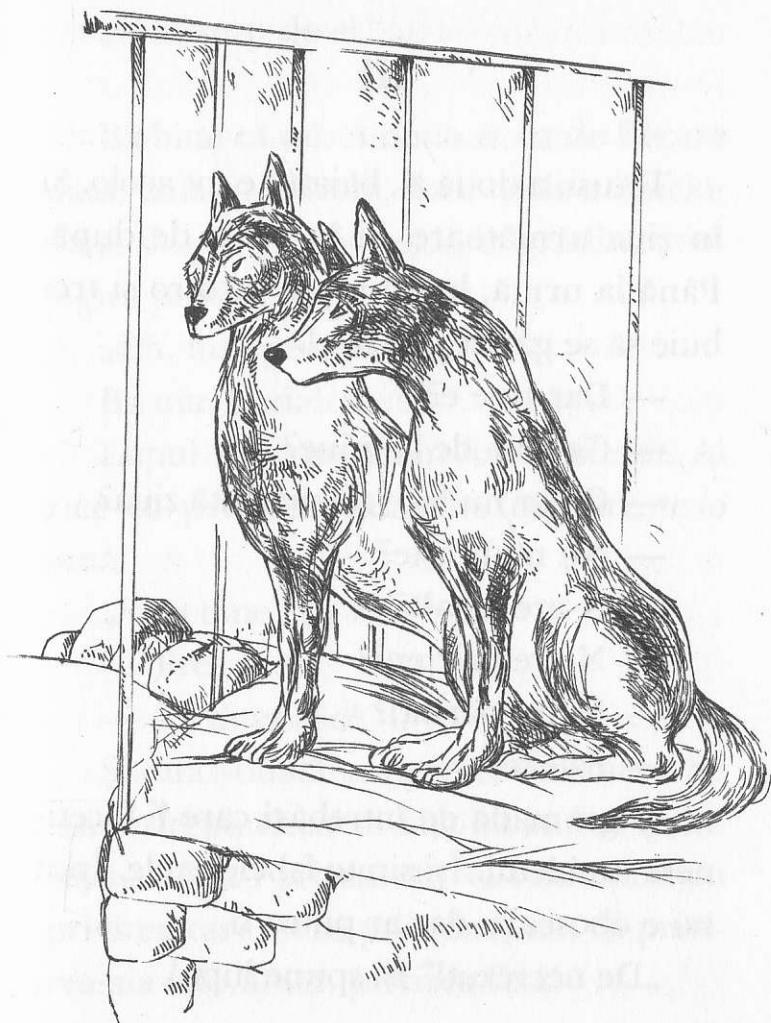
Până săptămâna trecută, lupul se oprea uneori din mers. Se așeza cu lupoaică în fața vizitatorilor. Stăteau de parcă nici nu-i vedea! Lupul și lupoaică priveau fix înainte. Privirea lor trecea prin tine. Aveai impresia că nu există. Foarte neplăcut.

— La ce s-or fi uitând aşa?

— Ce-or fi văzând?

Pe urmă lupoaică a murit (era cenușiu cu alb, ca o potârniche de stâncă). De-atunci încocace, lupul nu s-a mai oprit din mers. Umblă de dimineață până

seara, iar carneă îngheată pe jos în jurul lui. Afară, drept ca un *i* (un *i* al cărui punct scoate aburi albi), îl privește băiatul.

Respect pentru oameni și cărți
„Cu atât mai rău pentru el“, hotărăște lupul.

Și nu se mai gândește la băiat.

III

Totuși, a doua zi, băiatul e tot acolo. Și în ziua următoare. Și în zilele de după. Până la urmă, lupul n-are încotro și trebuie să se gândească la el.

- Dar cine e?
- Ce vrea de la mine?
- Chiar nu face nimic toată ziua?
- Nu muncește?
- N-are școală?
- N-are prieteni?
- N-are părinți?
- Sau ce?

O grămadă de întrebări care îi înceti-nesc umbletul. Își simte labele grele. Încă nu e oboseală, dar ar putea fi.

„De necrezut!“ își spune lupul.

În sfârșit, mâine se închide grădina zoologică. O zi pe lună se repară cuștile și se doftoricesc animalele. În ziua asta nu vin vizitatori.

„O să scap de el.“

Ba bine că nu. A doua zi, ca de fiecare dată, băiatul e acolo. Ba e acolo ca nicio-dată, singur în fața cuștii, în grădina zoologică pustie.

„Oh, nu“, geme lupul.

Ba uite că da!

Lupul se simte acum foarte obosit. Ai zice că privirea băiatului cântărește o tonă.

„Prea bine“, își zice lupul.

— Prea bine!

— Tu ai vrut-o!

Și dintr-odată se oprește din mers. Se aşază drept, chiar în fața băiatului. Și începe și el să-l privească. Nu-i face faza cu privirea care trece prin tine, nu. Ci privirea aia adevărată, privirea fixă!

Gata. Acum sunt față în față.

Și stau așa.

Niciun vizitator în grădina zoologică.

Veterinarii n-au sosit încă. Leii n-au ieșit din bârlog. Păsările dorm între pene. Zi de tihna pentru toată lumea. Nici maimuțele nu se mai maimuțăresc. Spânzură de crengi ca niște lilieci adormiți.

Nu e decât băiatul asta.

Și lupul cu părul albastru.

„Vrei să te uiți la mine? Foarte bine! Și eu o să mă uit la tine! Mai vedem noi...“

Dar ceva îl stânjenesc pe lup. Un amănuț stupid. N-are decât un singur ochi, în timp ce băiatul are doi. Așa că lupul nu știe în care ochi să-l privească. Ezită. Singurul său ochi șteapă: dreapta-stânga, stânga-dreapta. Ochii băiatului nu se clintesc. Nici măcar o geană nu i se mișcă. Lupul se simte îngrozitor de stingher. Pentru nimic în lume n-ar întoarce capul. Nici vorbă să înceapă iarăși să mărșăluiască. Prin urmare, ochiul i se zăpăcește tot mai

tare. Și curând, prin cicatricea ochiului mort se ivește o lacrimă. Nu e supărare, e neputință și furie.

Atunci băiatul face ceva ciudat. Ceva care-l liniștește pe lup, care-i dă încredere. Băiatul închide un ochi.

Acum se privesc, ochi în ochi, în grădina zoologică pustie și tăcută, având tot timpul înainte.